

истината
за завинаги

Сара Десен

Превод от английски
Мартин Янков

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Truth About Forever*
Copyright © 2004 by Sarah Dessen

Превод Мартин Янков
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014
ISBN 978-954-27-1214-5

Глава 1

Джейсън заминаваше за Лагера за умници. Мястото имаше и друго име, истинско име, но всички го наричаха така.

- Добре - каза той и натика последния чифт чорапи край ръба на куфара си. - Списъкът. Още веднъж.

Взех в ръце хартиения лист.

- Химикалки - казах. - Карта за телефон. Батерии за камера. Витамини.

Пръстите му шареха из съдържанието на чантата, намираха и разпознаваха всеки предмет. Проверка и повторна проверка. Джейсън винаги гържеше да бъде сигурен.

- Калкулатор - продължих аз. - Лаптоп...

- Спри! - каза той, вдигайки ръка. Отиде до бюрото си, отвори тънката черна чанта, оставена там, и после ми кимна. - Отиди на списък номер две.

Прегледах страницата и открих гумите ЛАПТОП (ЧАНТА). Прочистих гърло.

- Празни дискове - казах. - Токов предпазител. Слушалки...

Проверихме всичко и се върнахме на основния списък, включващ още два допълнителни параграфа - ТООАЛЕТ-

НИ ПРИНАДЛЕЖНОСТИ и РАЗНИ. Когато най-сетне приключихме, Джейсън изглеждаше сравнително убеден, че е прибрал всичко. Въпреки това продължаваше да кръжи из стаята и да шепти под нос. Изискваха се доста усилия, за да бъдеш свършен. Въобще нямаше смисъл да опитваш, ако не си готов да се позагъхаш и поизпотииш.

Джейсън познаваше свършенството. За разлика от повечето хора, той не го възприемаше като далечна точка отвъд хоризонта. За него свършенството се намираше на съседния хълм, достатъчно близо, за да се види в пейзажа. Не беше място, което той щеше само да посети. Там възнамеряваше да живее.

Беше областен шампион по математика, ръководител на клуба по дебати, притежателят на най-висок среден успех в историята на училището (посещаваше курсове за напреднали от седми клас и университетски курсове от десети), председател на ученическия съвет за втора година, отговорен за преминаването на училището към нова система за рециклиране, добиваща популярност в различни райони на страната, говореше свободно испански и френски. Но учебните постижения не бяха единственото. Джейсън също така беше веган и беше прекарал последното лято в изграждане на къщи с фондация „Подслон за човечеството“. Ходеше на йога, посещаваше баба си в дома за възрастни хора всяка втора неделя и от осемгодишен водеше приятелска кореспонденция с дете от Нигерия. Всичко, което правеше, го правеше добре.

Доста хора биха сметнали това за гразнещо или дори отвратително. Не и аз. За мен той беше точно това, от което се нуждаех.

Разбрах го още в мига, в който го срещнах – в час по литература, през втората година от гимназията. Бяхме разделени на групи, за да работим по „Макбет“ – аз, Джей-

сън и момиче на име Ейми Ричмънд, което долепи чина си до нашите, веднага след това обяви, че „не разбира от тези Шекспирови глупости“ и отпусна глава върху ранецата си. След секунда вече спеше дълбоко.

- Е - каза той и разгърна учебника, - предлагам да започваме.

Това беше малко след онези събития и аз все още бях в мълчалива фаза. Въобще не намирах гуми. Всъщност понякога ми беше трудно дори да ги разпозная - очите ми обхождаха цели изречения, изписани сякаш на друг език или на обратно. Само преди няколко дни бях разпечатала името си в началото на една страница и се взирах със съмнение в буквите и подредбата им, несигурна дори в това.

Така че „Макбет“ ме беше стъписала напълно. Бях прекарала почивните дни в борба със странния език и чудатите имена на героите, неспособна да проумея дори основните моменти от сюжета. Отворих книгата, втрещена в репликите:

*Да бях издъхнал час преди това,
честит бих слязъл в гроба си, защото
животът ти от днес нататък вече
не притежава нищо ценно. Само
ненужни дреболии.¹*

„Не - помислих си, - нищо.“

За мой късмет Джейсън беше свикнал да поема контрол над груповата работа, тъй като нямаше навика да поверява оценките си в ръцете на другите. Той отвори тетрадката си на празна страница, извади химикалка, махна капачката и каза:

- Нека най-напред обобщим основните теми в пиеса-

¹ Превод на „Макбет“ на Валери Петров

ма. След това ще решим за какво да пишем.

Кимнах. Чувах край нас бърборенето на съучениците ни, както и уморения глас на учителя по литература – господин Сонебърз, който за пореден път ни молеше да се успокоим.

Джейсън нахвърли няколко реда в тетрадката си. Видях го как изписва „Убийство“. Почеркът му беше чист, с раздалечени букви. Джейсън се плъзгаше бързо по страницата. „Власт. Брак. Отмъщение. Пророчество. Политика.“ Изглеждаше сякаш може да продължи до безкрай, но внезапно вдигна глава и ме погледна.

– Какво друго? – попита.

Сведох очи към книгата, сякаш гумите внезапно щяха да образуват нещо разбираемо. Усецах, че Джейсън ме гледа – но не грубо, просто ме чакаше да се включа.

– Аз не... – казах най-сетне, но веднага спрях, тъй като гумите залепваха за гърлото ми. Преглътнах и започнах отново. – Аз не мога да го разбера.

Бях убедена, че ще ме стрелне със същия поглед, който беше хвърлил на Ейми Ричмънд. За моя изненада Джейсън остави химикалката си и попита:

– Коя част?

– Не мога да разбера нищо – казах и тъй като той не завъртя очи с досада, както очаквах, допълних: – Знам, че има заговор за убийство, както и нашествие, но всичко останало... Не знам. Напълно объркващо е.

– Виж – каза, като взе отново химикалката си, – не е толкова сложно, колкото си мислиш. За да разбереш писесата, просто трябва да започнеш с пророчеството за бъдещето... Ето тук.

Той заразгъръща страниците на книгата, продължавайки да говори, и ми посочи един пасаж. След това го прочете на глас и докато прокарваше пръсти по гумите, ме

сякаш се променях с магия и изведнъж ставах разбираеми.

Усетих облекчение. Най-после. От много време исках единствено някой да ми обясни по този начин всичко, което се беше случило с мен. Да го посочи ясно на всяка страница – това води до това, а то води до това, а то – до това. Дълбоко в себе си знаех, че ситуацията е по-сложна, но докато гледах Джейсън се почувствах обнадеждена. Той подреди кашата, която представляваше „Макбет“, и аз се зачудих дали би могъл по някакъв начин да направи нещо подобно и с мен. Затова се приближих по-близо до него и останах там и досега.

В този момент той законча ципа на чантата на лаптопа и я остави при другите неща върху леглото.

– Добре – каза и оглежда за последен път стаята. – Време е да тръгваме.

Когато излязохме, родителите му вече бяха във волвото. Господин Талбот излезе, отвори багажника и за няколко минути подреди с Джейсън всичко. Докато се настанявах на задната седалка и си поставях колана, госпожа Талбот се обърна и ми се усмихна. Тя беше ботаник, а съпругът ѝ – химик, и двамата бяха професори. Имаха толкова научен вид, че ако случайно ги видех без книги в ръце, ми изглеждаха странно – сякаш бяха без носове или вежди. Опитах да не мисля за това, а тя ме попита:

– Е, Мейси, какво ще правиш до август без Джейсън?

– Не знам – отвърнах.

Щях да работя в библиотеката вместо Джейсън на бюрото за информация, но като изключим това, следващите осем седмици се очертаваха празни. Макар да имах няколко приятели от ученическия съвет, повечето от тях също заминаха за лятото – в Европа или на лагер. Ако трябва да съм честна, връзката ми с Джейсън поглъщаше

доста време – между курсовете по йога и ангажиментите в ученическия съвет, без да споменавам всички допълнителни дела, с които се сблъскахме, просто не оставаше особено време за някой друг. Освен това Джейсън лесно се разочароваше от другите и аз просто няхах желание то да каня с нас нови хора. Ако те му се стореха мудни или в някаква степен мързеливи, той моментално губеше търпение. Затова беше по-лесно просто да излизам с него и неговите приятели, които можеха да издържат на бързото му темпо. Всъщност не смятах това за нещо лошо. Просто си бяхме такива.

По пътя към летището Джейсън и баща му обсъждаха някакви избори, които са се провели наскоро в Европа, майка му се ядосваше на задръстванията заради ремонтите на пътищата, а аз седях там, загледана в малкото разстояние между моето коляно и това на Джейсън, и се чудех защо не опитвах да се приближа до него. Ситуацията не беше нова. Той ме беше целунал за първи път чак на третата ни среща и сега, година и половина по-късно, въобще не бяхме обсъждали идеята да стигнем до края. Когато се запознахме, едва можех да понеса нечия презгръдка. Не исках да допусна никого твърде близо. Тогава не исках нищо друго освен момче, което ме разбира. Ала сега вече мечтаех за повече.

Сбогувахме се в коридора на летището. Родителите му го презърнаха, после съвръжано се оттеглиха към чакалнята и застанаха пред прозореца, от който се виждаше пистата и широка ивица синьо небе над нея. Обвих ръце около Джейсън и поех аромата му – спортен дезодорант и крем против акне – вдишах дълбоко, за да се заредя с този мирис за известно време.

– Ще ми липсваш – казах му. – Толкова много ще ми липсваш.

– Само за осем седмици – отвърна той.

Целуна ме по челото. А после бързо, толкова бързо, че нямах време да реагирам, по устните. След това се гърпна назад, погледна ме и стегна ръце около кръста ми.

– Ще ти пиша по имейла – каза и ме целуна отново по челото.

Когато обявиха полета му, той изчезна наголу по коридора. Аз стоях с родителите му и гледах как си заминава, чувствайки тежест в гърдите. Лятото щеше да бъде дълго. Щеше ми се да бях получила истинска целувка, нещо силно, което да запомня, но още преди много време се научих да не бъда придирчива към сбозуванията. Те не бяха подsigурени или обещани. Ако въобще получиш сбозуване, си късметлия, истински благословен.

Татко умря. Аз бях там.

С това бях известна на хората. Не бях Мейси Куийн, гъщерята на Дебора, която построи красивите къщи на новата улица. Нито бях сестрата на Карълайн, която организира най-красивата сватба на света в ресторант Лейквю миналото лято. Не бях дори момичето, което някога гържеше рекорда за най-бързо бягане на кратко разстояние в средните училища. Не. Бях Мейси Куийн, която се беше събудила в деня след Коледа, беше излязла навън и беше видяла баща си проснат в края на пътя, докато някакъв непознат помпа широкия му гръден кош. Видях как татко умря. Ето това бях аз.

Когато хората чуеха за това или ме видеха и си го спомнеха, те винаги правеха една и съща физиономия. Онази с тъжния поглед, съпроводен от килване на главата и отпускане на брадичката – *О, Божичко, бедничката ти*. Не

беше злонамерено, но беше просто реакция на мускули и сухожилия, която не означаваше нищо. Нищичко. Мразех тази физиономия. Виждах я навсякъде.

Първият път беше в болницата. Седях на пластмасов стол до автомат за напитки, когато майка ми излезе от малката чакалня – тази извън основното помещение. Вече знаех, че там водят хората, за да им кажат истински лошите новини – че чакането им е приключило, че техният близък е мъртъв. Всъщност току-що бях видяла как друго семейство осъществява този преход – извървява приблизително десет крачки и завива при ъгъла, пресичайки границата между надежда и безнадеждност. Майка ми, вече отвъд тази граница, се приближаваше към мен и аз вече знаех. Заг нея стоеше пълничка медицинска сестра, която държеше болничен картон. Когато ме видя да стоя там – облечена в спортния си аниуг с широко горнище и обувта в старите си миризливи маратонки за тичане, тя направи физиономията. *О, бедничката*. Ала тогава не осъзнавах, че тази физиономия ще ме преследва.

Накъдето и да се обърнеш по време на погребението, виждах Физиономията. Всички я носеха като маска, докато тропаха по стълбите, шептяха на пейките в църквата и ми хвърляха странични погледи, които можех да усетя, макар да бях навела глава, приковала очи в черните си чорапогащи и драскотините по обувките си. Сестра ми Карълайн плачеше до мен – по време на църковната служба, докато вървяхме между редовете, в лимузината, на гробищата, а след това и на раздаването. Тя плачеше толкова много, че ми се струваше нередно и аз да го правя, дори и да можех. Да се присъединя към плача би било прекалено.

Мразех положението, в което се намирах, мразех това, че баща ми го нямаше, мразех факта, че бях мързелива и

сънлива и го бях отпратила онази сутрин, когато той беше дошъл в стаята ми, облечен в своята вмирисана тениска с надпис Уакамау 5К, беше се навел над мен и беше прошепнал в ухото ми „Мейси, събуди се. Ще ти дам преднина. Хайде, знаеш, че първите крачки винаги са най-трудни.“ Мразех това, че бяха минали не две или три, а цели пет минути, преди да си променя решението, да стана, да изровя спортния си анцуз и да завърша обувките си. Мразех това, че не претичах по-бързо онези петстотин метра, че докато стигна до него, той вече си беше отишъл, неспособен да чуе гласа ми и да види лицето ми, докато аз казвам всички неща, които искам да изрека. Може да бях момичето, чийто татко беше умрял, момичето, което беше там. Всички можеха да знаят това – подобно на толкова много други неща, то беше извън моя контрол. Но фактът, че бях ядосана и уплашена, си оставаше моята тайна. Другите нямаше да получат поне това. То си беше изцяло мое.

Когато се върнах от къщата на семейство Талбот, на верандата чакаше колет. Разбрах какво има вътре още щом надникнах към адреса на изпращача.

– Мамо? – гласът ми се разнесе из празния коридор, докато влизах въкъщи, блъскайки вратата зад себе си.

В трапезарията забелязах няколко купчини листовки, поставени до красиво оформени букети цветя. Всичко беше приготвено за коктейлния прием, който майка ми организираше тази вечер. Нейният проект за изграждане на квартал с луксозни къщи навлизаше в нов етап и тя трябваше да стимулира продажбите. Тоест беше подготвена за ухажване на клиенти, както ясно се забе-

лязваше от окаченото над камината табло, на което се открояваше усмихнатото ѝ лице и лозунгът *Домове Куийн - Нека Ви Построим Замък*.

Оставих колета на средата на бар плота в кухнята, след което отидох до хладилника и си налях чаша портокалов сок. Изпих я до дъно, изплакнах чашата и я поставих в миялната машина. Но нямаше значение с какво се занимавам. През цялото време съзнавах наличието на колета, който ме чакаше, поставен на видно място. Просто трябваше да се захвана с него, за да мога да приключа по-бързо.

Извадих ножица от чекмеджето и с нея разрязах стезнатото опаковъчно тиксо. Агресът на изпращача, както винаги, беше в град Уотървил, Мейн.

Скъпи г-н Куийн,

Тъй като сте един от най-значимите клиенти на Продукти ЕЗ, ние Ви предлагаме възможността да се запознаете с най-актуалната ни иновация. Надяваме се, че тя ще се превърне в така важен и времеспестяващ елемент от живота Ви, както всички останали наши стоки, закупени от Вас през годините. Ако поради някаква причина не сте напълно удовлетворен, моля, върнете пратката в срок от тридесет дни и сметката Ви няма да бъде таксувана.

Благодаря Ви отново за подкрепата. Ако имате някакви въпроси, моля, свържете се с добронамерените ни колеги от отдела по обсаужване на клиенти, като използвате посочения по-долу телефонен номер. Именно заради хора като Вас ние се опитваме да направим ежедневието по-добро, по-продуктивно и най-вече - по-лесно. Ние не сте само тарка, ние сте обещание.

С най-топли чувства,

Уолтър Т. Темтъст

Мениджър на Продукти ЕЗ

Изгребах безбройните предпазни опаковъчни материали, струпах ги край кутията на колета и най-после открих пакета. На предната му страна имаше две картинки. Първата изобразяваше стояща до кухненски тезгях жена, пред която бяха подредени близо двайсет ролки фолио и восъчна хартия. Лицето ѝ изглеждаше изключително притеснено, сякаш всеки момент щеше да се срине. На съседната картинка жената се намираше край същия тезгях. Ролките ги нямаше, заменени от пластмасова кутия, закрепена за стената. Жената измъкваше найлоново фолио от кутията и изскреше с блажено изражение, традиционно приписвано на Дева Мария или на хора под въздействието на силни медикаменти.

Отръзна ли ви да се разправяте с толкова видове найлони и фолиа? Упорени ли сте от ровене из разбъркани шкафчета и чекмеджета? Купете Спретното Опаковане и ще имате всичко, от което се нуждаете! С нашите удобни отделения за опаковки на сандвичи, станиол и восъчна хартия, никога няма да ви се налага да ровите из шкафчета отново. Всичко е тук, на милиметри от вашите пръсти!

Оставих кутията, прокарайки пръст по ръба. Забавно е кога усещаш нечия липса. Голямо погребение, безбройни заболявателни картички, препълнена с шептящи хора къща – можех да понеса всичко това. Но всеки път, когато пристигнеш колет от Мейн, сърцето ми се късаше.

Татко обожаваше тези предмети. Той си падаше по всичко, което претендираше, че прави живота по-лесен. Тази му страст, в съчетание с безсънието, образуваше взривоопасна комбинация. Понякога седеше на долния етаж до късно вечерта, преглеждаше договори и разпращаше имейли, а телевизорът звучеше тихо, включен за фон. И тогава започваха информационните реклами.

Вниманието му беше запленявано мигновено – първо от щастливото насилено гърдорене между водещия и избретателя на приспособлението, след това от демонстрацията, последвана от предложение за допълнителен подарък за тези, които поръчат веднага. В онзи момент татко вече вагеше кредитната си карта с едната ръка и набираше номера с другата.

– Казвам ти – заявяваше той, оживен и възбуден от новата поръчка. – Това се нарича иновация!

И за него всички тези предмети наистина бяха иновации: Пакетът с Празнични Картички Джъмбо, който купи за майка ми (и който съдържаше поздравление за всеки възможен празник от Кванза до Слънцестоене, без нито една коледна картичка), както и пластмасовото приспособление, което приличаше на малък капан за мечки и обещаваше перфектен френски кок и което впоследствие се наложи да изрежем от косата ми. Нямаше значение, че на всички останали отдавна ни беше писнало от Продукти ЕЗ – баща ми не се сломяваше от нашия цинизъм. Той обичаше *потенциала*, възможността нещо в пламенните му ръце да е способно да отговори на някой от вечните житейски въпроси. Но не „Защо сме тук?“ или „Съществува ли Бог?“. Това бяха загадки, около които човечеството кръжеше от зората на времето. Важният въпрос беше „Съществува ли четка за зъби, която съчетава и функциите на дозатор за вода за уста?“, и отговорът беше ясен – Да. О, да.

– Погледни това! – казваше той с ентузиазъм, който беше ако не заразителен, то поне привлекателен. В това беше чарът на татко. Той караше всичко да изглежда забавно. – Виж – обясняваше той, размахвайки възторжено подложка за чаша, изрязана от гъба, или говореща записвачка за гласови съобщения, или пък машина за кафе с дис-

танционно – това е страхотна идея! На повечето хора въобще не би им хрумвало да измислят нещо такова!

По необходимост още в ранна възраст бях усъвършенствала реакцията си – физиономия тип *я-виж-ми!*, съчетана от ентузиазирано кимане с глава. Сестра ми, имаща навика вечно да граматизира, не можеше дори да докара фалшива усмивка. Вместо това тя просто поклащаше глава и казваше:

– Ох, татко, защо въобще купуваш тези боклуци?

Колкото до майка ми, тя се опитваше да не му разваля удоволствието и се примиряваше със смяната на модерната си кафемашина с уреда с дистанционното – поне докато не осъзнахме – след като се събудихме от миризмата на кафе в три през нощта – че въпросният уред се задейства от сигналите на бебефона на съседите. Тя дори толерираше кутията за кърпички, залепена за козирката на нейното БМВ (*Повече ната да рискуваш, свеждайки поглед от пътя, за да си извадиш кърпичка!*), дори когато приспоблението се откачи, докато тя караше по магистралата, удари я по челото и едва не я запрати в отсрещното платно.

Когато татко почина, всяка от нас реагира по различен начин. Сестра ми като че ли пое общата стаена емоция – тя плачеше толкова много, че сякаш се съсухряше пред очите ни. Аз просто седях тихо и мълчаливо, ядосана, отказвах да скърбя, защото това би означавало да дам на другите онова, което искаха. А мама започна да въдворява ред.

Два дни след погребението тя сновеше из къщата, пращяща от сила, а енергията, която се излъчваше от нея, караше зъбите ми да треперят. Стоях край вратата на стаята си и я гледах как влетява в килера, изхвърля всички износени кърпи и стари чаршафи, купувани някога за

детски легла, които отдавна бяхме отстъпили на други хора. В кухнята всеки предмет, който беше единичен – самотен стъклен буркан, чинийка с коледна декорация от ресторант Кракър Баръл, – беше изхвърлен. Всички те тракаха и се трошаха в огромната торба за боклук, която майка ми разнасяше от стая в стая, докато плътът не се препълни и не стана непосилен за вдигане. Нищо не беше в безопасност. Един ден се върнах от училище и заварих килера си претършуван и препогреден. Дрехите, които не бях носила скоро, бяха изчезнали. Осъзнавах, че не трябва да се привързвам към нищо. Отделиш ли поглед от нещо, го губиш. Така стояха нещата.

Продуктите ЕЗ останаха сред последните неща за различаване. В една неделна сутрин, близо седмица след погребението, майка ми беше будна още в шест и трупаше неща край алеята за коли пред къщата, за да ги предаде на хората от Добра Воля. До девет вече беше изпразнила по-голяма част от гаража – стара бягаща пътека, градински столове, кутии с неупотребявани коледни украшения. Макар да се тревожех за нея в този ѝ период на устременост, бях още по-притеснена от това, което ще последва, когато тя приключи и единствената бъркотия в къщата останем самите ние.

Приближих се бавно към нея, заобикаляйки купчина неотваряни кутии с боя.

– Всичко това ли си заминава? – попитах, докато тя се навеждаше на кашон с плъшени изграчки.

– Да – отвърна тя. – Ако искаш да задържиш нещо, сега е моментът.

Погледът ми се понесе из различните предмети от детството ми. Розово колело с бяла сегалка, счупена пластмасова шейна, спасителна жилетка от лодката, която бяхме продали преди години. Нищо не беше по-

требно и всичко беше важно. Нямах идея какво искам да задържа.

Тогава видях кутията ЕЗ. Най-отгоре, смачкана и набутана в ъгъла, седеше самозатоплящата се кърпа, която баща ми само преди няколко седмици беше смятал за Чудо на техниката. Взех я внимателно и притиснах меката тъкан между пръстите си.

- О, Мейси - намръщи се майка ми, гъреща в ръце кашона с плюшени играчки. От там стърчеше един жираф на сестра ми, който бегло си спомнях. - Нямаш нужда от тези неща, миличка. Те са боклуци.

- Знам - отвърнах, сведена към кърпата.

В този момент се появиха мъжете от Добра Воля, подсвирвайки с клаксона, докато паркират на алеята. Майка ми им махна с ръка, а после се приближи към тях, за да им покаже различните купчини. Докато се уговаряха, аз се зачудих по колко ли пъти на ден посещават чужди домове и взимат от там неща и дали е различно, когато е в случай на смърт, или те въобще не го осъзнават и за тях вехториите са си винаги вехторици.

- Постарайте се да вземете всичко - провикна се през рамо майка ми, докато сновеше наоколо. Двамата мъже застанаха от двете страни на бягащата пътека и всеки повдигна единия край. - Имам и дарение... изчакайте да донеса чеквата си книжка.

Тя влезе вътре, а аз стоях неподвижна, докато мъжете натоварваха купчините кашони покрай мен. Накрая прибраха и елхата и по-ниският от двамата, с червена коса, кимна към кашона в краката ми.

- И това ли? - попита.

Щях да му кажа да. Тогава сведох поглед към кърпата и кутията, пълна с всякакви боклуци, и си спомних колко развълнуван беше татко при пристигането на всеки

един от тях, как го чухах да влиза в коридора, да спира пред трапезарията, кухнята, хола, с надеждата да открие някой, с когото да сподели новото си откритие. Винаги се радвах, когато това бях аз.

- Не - казах аз, наведох се и вдигнах кутията. - Това е мое.

Отнесох я в стаята си, а после домъкнах стола от бюрото до гардероба и се покачих върху него. Над най-горния рафт имаше капак, през който се стигаше до табанското помещение. Отворих го и набутах кашона в мрака.

След като баща ми почина, предположихме, че отношенията ни с Продукти ЕЗ са приключили. Но около месец след погребението внезапно пристигна друг пакет, комбинация от химикал и телбод. Решихме, че го е поръчал точно преди сърдечния удар - последната му покупка. Но следващия месец пристигна пръскачка с вид на декоративна скала. Майка ми се обади ягосана на компанията и служителката ѝ се извини старателно. Тъй като баща ми бил редовен клиент, обясни тя, той бил включен в специалната програма Златна група, тоест всеки месец имал право да изпробва нов продукт, без задължение да го закупи. Щели да го махнат от списъка, разбира се, нямало никакъв проблем.

Но пакетите все пак продължиха да пристигат, всеки месец, като по часовник, макар да бяхме блокирали кредитната карта на баща ми. Имах си собствена теория за това, която, подобно на много други неща, не споделях с никого. Баща ми почина в деня след Коледа, когато всички подаръци вече бяха раздадени. Той подари на мама диамантена огърлица, на сестра ми - планинско колело, но когато дойде моят ред, ми даде само пуловер, няколко диска и картичка от златиста хартия, която беше надписана с разбъркания му почерк. *Скоро ще има още гласеше тек-*

стът, а баща ми кимаше утвърдително с глава, докато ме гледаше как чета. *Скоро.*

- Малко позакъсня, но е нещо специално – каза ми той.
- Ще ти хареса много.

Знаех, че е вярно. Щеше да ми хареса много, защото баща ми наистина ме *познаваше*, знаеше какво ме прави щастлива. Майка ми твърдеше, че като бебе съм започвала да плача всеки път, щом загубя татко от поглед, и че често съм била неутешима, ако някой друг освен него приготви любимата ми храна – оранжеви макарони със сирене, които продаваха в супермаркета, по три пакета за долар. Но не става дума само за емоционална близост. Понякога, кълна се, съзнанията ни сякаш работеха на една и съща честота. Дори и в последния му ден, след като се беше отказал от това да ме измъкне от леглото, аз сама станах след пет минути, сякаш нещо ме беше призовало. Може би вече е усещал болка в гърдите си. Никога няма да разбера.

В първите дни след смъртта му, мисълта ми се връщаше на картичката от златиста хартия и не спирах да се чудя какво ли е бил избрал за мен. И макар да бях почти сигурна, че не е било от Продукти ЕЗ, пристигането на пакети от Уотървил, Мейн, ми действаше изненадващо успокояващо. Сякаш някаква част от него все още беше с мен и спазваше обещанието му.

Всеки път, когато майка ми изхвърляше кутиите, аз ги изравях, взимах ги горе и ги добавях към своята колекция. Никога не използвах нищо от тях, избирайки да повярвам на спиращите гръха обещания, изписани на кутиите. Можех да си спомням за татко по много начини. Но ми се струва, че точно този би му допаднал много.